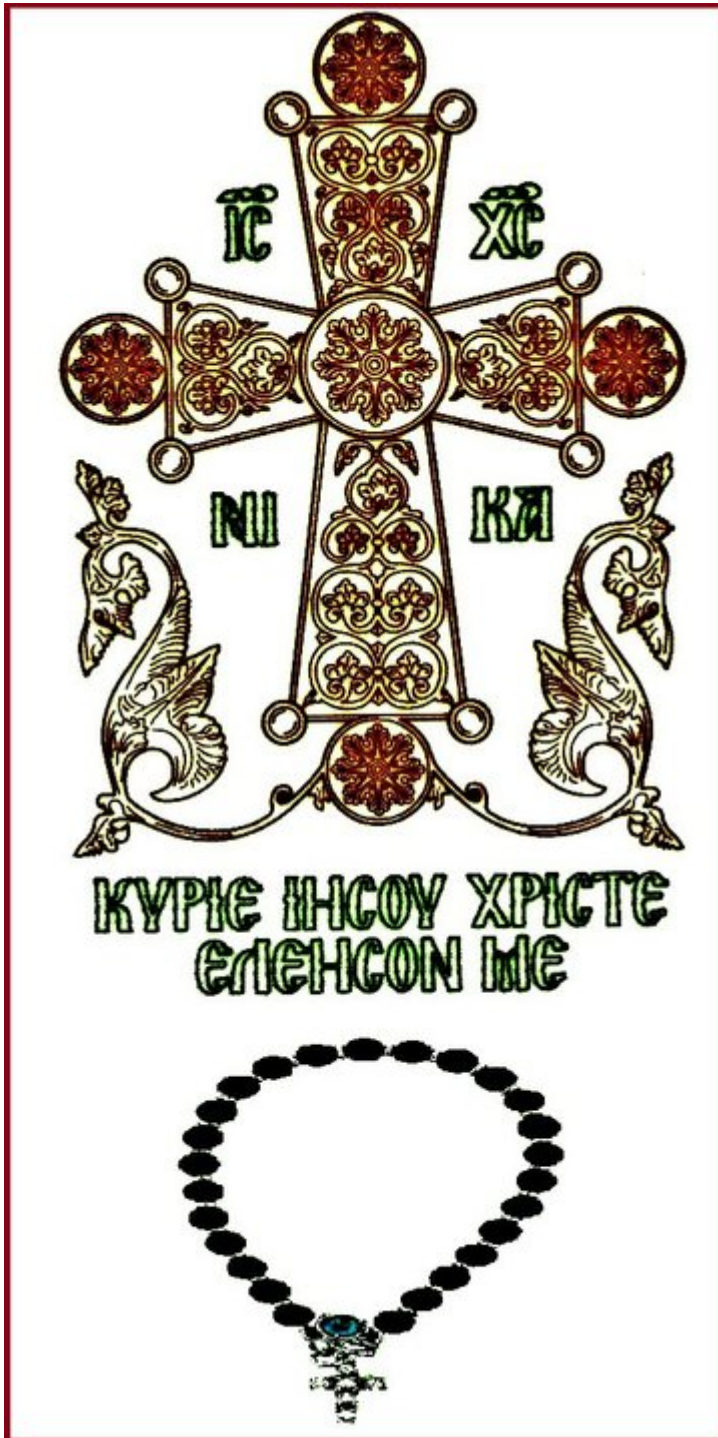


Να μην απελπίζεται κανένας, ουδέποτε, για οτιδήποτε.

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)



Είναι φιλόανθρωπος ο Θεός και δεν αποστρέφεται κανένα εξ εκείνων οι οποίοι επιστρέφουν εις Αυτόν εν μετανοία

Κάποιος Γέρων ασκητής μέγας και διορατικός είχε φθάσει εις μέτρα ασκήσεως υπεράνω των δαιμονικών πειρασμών, των οποίων την επήρεια ευθαρσώς κατεφρόνει.

Είχαν ανοίξει με την χάριν του Θεού της ψυχής του τα μάτια και έβλεπε οφθαλμοφανώς Αγγέλους και δαίμονας, πως ο καθένας από την ιδικήν του παράταξιν αγωνιζόμενος επηρεάζει των ανθρώπων τον βίον.

Τόσον μέγας ήταν ο Γέρων αυτός εις το να περιφρονή και να περιπαίζη εμφανώς τα ακάθαρτα πνεύματα, ώστε πολλές φορές τους εμέμφετο και τους έθλιβε, υπενθυμίζων εις αυτούς και την έκπτωσίν των από τον ουρανόν και του αιωνίου πυρός την κόλασιν, η οποία ως υποδίκους τους αναμενει.

Οι δαίμονες, ένας με τον άλλον, κοινολογώντας την προκοπήν και τα κατορθώματα του θεοφόρου αυτού Γέροντος, κατέλιξαν εις την γνώμην να μην τον πλησιάση κανείς πλέον από μέρους των εις το εξής μήτε να τολμήση να παλαίση μαζί του μήπως και πληγωθή από αυτόν, διότι με την χάριν του Αγίου Πνεύματος έφθασε εις μέτρα τελειώσεως υπερβαίνοντα την κοινήν ανθρωπίνην φύσιν.

Εδώ περίπου ευρίσκοντο πνευματικώς, εν σχέσει με τον μέγαν Γέροντα τα πράγματα, όταν μίαν ημέραν ένας των δαιμόνων λέγει εις ένα άλλον συνταλαίπωρον όμοιον του, Ζερέφερ το όνομα -εάν έχουν οι ακατονόμαστοι όνομα. -Ζερεφερ· του λέγει, έχω ένα λογισμόν· Άραγε, εάν κάποιος από ημάς τους δαίμονας ήθελε μεταμεληθή - αλλάξη γνώμην, τον δέχεται άραγε εις μετάνοιαν ο Θεός;

Τι λέγεις; ναί η όχι; Καί ποιός ενδεχομένως θα ημπορούσε να το γνωρίζη αυτό;

Περίεργον απίθανον το ερώτημα.

Τού αποκρίνεται ο Ζερέφερ·

-Θέλεις, του λέγει· να υπάγω εις τον μέγαν Γέροντα που μας περιφρονεί και μας περιπαίει να τον πειράξω με το ερώτημα αυτό, να λάβωμε απάντησι;

Τού λέγει ο πρώτος·

-Πήγαινε, αλλά πρόσεχε καλά, διότι ο Γέροντας είναι ανεβασμένος πνευματικά, είναι διορατικός και θα γνωρίση τον δόλον· και δεν θα πεισθή να ερωτήση περί του ζητήματος αυτού τον Θεόν. Όμως πήγαινε· και η επιτυχάνεις τον σκοπόν σου, η δοκιμάζεις και φεύγεις.

Επήγε λοιπόν προς τον μέγαν Γέροντα ο Ζερέφερ, σχηματίζοντας τον εαυτόν του ως άνθρωπον παναμαρτωλόν, θρηνούντα και οδυρόμενον την απωλειάν του. Ο δε

Θεός, θέλων να δείξη ότι ουδένα μετανοημένον αποστρέφεται, αλλά δέχεται τους πάντας, εάν ειλικρινώς εις Αυτόν επιστρέφουν, δεν εφάνέρωσε εις τον Γέροντα τα σχετικά με την περίπτωσιν αυτήν της πανουργίας του δαίμονος, αλλ' ως άνθρωπον ο Γέρων έβλεπε τον πονηρόν και τίποτε περισσότερον.

Θρηνεί λοιπόν γοερώς ο απατεων.

Καί τον ερωτά ο Γέρων·

-Τι έχεις, άνθρωπε, και κλαίεις και ολοφύρεσαι τόσον από καρδίας, συντριβων με τον οδυρμόν σου και την ιδικήν μου καρδίαν;

Αποκρίνεται ο δαίμων·

-Εγώ, Πάτερ άγιε, δεν είμαι άνθρωπος, αλλά διάβολος πονηρός, καθώς συμπεραίνω εκ του απείρου πλήθους των ανομιών μου.

Τού λέγει ο Γέρων·

-Καί τι θέλεις από εμέ να σου κάμω;

Διότι ενόμισεν ο Πατήρ ότι από πολλής ταπεινώσεως απεκάλει ο οδυρόμενος τον εαυτόν του δαίμονα· ο δε Θεός, προς το παρόν, δεν αποκαλύπτει το γινόμενον.

Λέγει ο δαίμων·

-Τίποτε άλλο δεν παρακαλώ, άνθρωπε του Θεού, παρά να δεηθής από καρδίας προς Κύριον τον Θεόν σου να σου φανερωση, εαν δέχεται τον διάβολον εις μετάνοιαν· διότι, εάν εκείνον εις μετάνοιαν δεχθή, δέχεται και εμένα, ο οποίος εις τίποτε δεν διαφέρω από εκείνον.

-Καλά, του λέγει ο Γέρων, όπως θέλεις θα κάμω· Τώρα πήγαινε στο καλό σου, και αύριον έλα πάλι εδώ να σου αναγγείλω το θέλημα του Θεού.

Έφυγε ο δαίμων. Καί την νύκτα εκείνην απλώνει καρδίαν και χείρας εις ικεσίαν ο όσιος Γέρων, παρακαλών τον Πανάγαθον να του φανερώση, εάν άραγε δέχεται τον διάβολον επιστρέφοντα εις μετάνοιαν.

Αμέσως τότε του εμφανίζεται Άγγελος παρά Κυρίου εξαστράπτων και λέγων·

-Τάδε λέγει Κύριος ο Θεός σου!

-Διατί παρεκάλεσες υπέρ δαίμονος την εξουσίαν μου; Καί τι ήλθε αυτός ζητών, εκπειράζων σε με δόλον;

Ο Γέρων έμεινε εκστατικός προς τον Άγγελον.

-Καί πως, λέγει, ο Κύριος δεν μου απεκάλυψε το ενεργούμενον, αλλά μου το απέκρυψε να μην το εννοήσω;

Καθησυχάζων αυτόν ο Άγγελος του λέγει·

-Μη ταραχθής δι' αυτό όπου έγινε. Διότι κάποιαν θαυμαστην οικονομίαν μετέρχεται ο Θεός εις ωφέλειαν των αμαρτωλών, ώστε να μην απελπίζωνται. Διότι κανένα εκ των προσερχομένων εις αυτόν εν μετανοία δεν αποστρέφεται ο

πανυπεράγαθος Κύριος· καν και ο ίδιος ο Σατανάς και Διάβολος ήθελε δεόντως προσέλθει· ώστε με την δοκιμήν αυτήν να γίνη φανερά η εξ αυτών των ιδίων δαιμόνων προερχομενη σκληρότης και θανάσιμος αυτών απόγνωσις. Όταν λοιπόν έλθη αύριον ο πειραζων προς σε, μην τον αποπάρης εξ αρχής, αλλ' είπέ του τα εξής·

-Διά να γνωρίζης ότι είναι φιλόανθρωπος ο Θεός και δεν αποστρέφεται κανένα εξ εκείνων οι οποίοι επιστρέφουν εις Αυτόν εν μετανοία, καθ'οιονδηποτε τρόπον και αν είχαν προηγουμένως αμαρτησει, μου υπεσχέθη ότι και εσένα θα δεχθή· αλλά εάν τηρήσης εκείνα τα οποία δι' εμού σε προσταζει.

Όταν εδώ φθάσουν τα πράγματα, και σε ερωτήσει·

-Καί ποία άραγε είναι αυτά που μου δίνεις εντολήν να τηρησω;

Τότε να του ειπής τα εξής:

-Τάδε λεγει Κυριος·

Εγώ Κύριος ο Θεός σε γνωρίζω ποίος είσαι και από που έχεις έλθει πειράζων. Συ είσαι αρχαίον κακόν. Καί συνήθισες να πορεύεσαι κατά την βέβηλόν σου υπερηφανειαν. Καί πως θα ημπορέσης να αφιερώσης τον εαυτόν σου εις αληθινήν μετάνοιαν; Όμως, διά να μην έχης πρόφασιν απολογίας τις δικαιολογίες αυτές κατά την ημέραν της κρίσεως, ότι δήθεν ηθέλησα να μετανοήσω και ο Θεός δεν με εδέχθη, πρόσεχε εις αυτά που σου λέγω, πως οφείλεις να ενεργήσης τον τρόπον της σωτηρίας σου.

Αυτή είναι η εντολή του Κυρίου των Δυνάμεων·

-Θα μείνης επί τρία έτη εις ένα τόπον ακίνητος. Στραμμενος κατά ανατολας. Νύκτα και ημέρα θα ικετεύης: «Ο Θεός, ελέησόν με το αρχαίον κακόν». Συ θα το λέγης αυτό εκατό φορές. Με φωνή δυνατή.

Καί πάλιν εκατο φορές: «Ο Θεός, ελέησόν με το βδέλυγμα της ερημώσεως».

Καί πάλιν άλλες εκατό φορές: «Ο Θεός, ελέησόν με την εσκοτισμένην απάτην»!

Αυτα να κραζης προς τον Κύριον επί τρία έτη διαδοχικώς και αδιαλείπτως, την μίαν εκατονταδα μετά την άλλην. Καί εαν τα κάνης αυτά καθώς πρέπει με την ταπεινοφροσύνην που αρμόζει, θα συναριθμηθής με τους Αγγέλους Θεού του Παντοκράτορος.

Αυτά να του ειπής, λέγει ο Άγγελος, εις τον Γέροντα. Εάν λοιπόν συμφωνήσει να τα κάμη, δέξου αυτόν εις μετάνοιαν.

Αλλά γνωρίζω, λέγει Κύριος, ότι αρχαίον κακόν νέον καλόν δεν γίνεται.

Καί όσα ακολουθήσουν σημείωσέ τα διά τις έσχατες ημέρες, να μην έρχωνται οι άνθρωποι εις απελπισίαν και απόγνωσιν, εφόσον από καρδίας θελήσουν να μετανοήσουν. Διότι πάρα πολύ θα ωφεληθούν από την διηγησιν αυτήν οι βαρέως

αμαρτήσαντες, πληροφορούμενοι για το άπειρον έλεος του Θεού, ώστε να μη απελπίζονται εις την προσπάθειαν της μετανοίας διά την σωτηρίαν των. Αυτά είπεν ο Άγγελος και ανέβη εις τους ουρανοούς.

Την επομένην ενωρίς το πρωί εμφανίζεται πάλιν κλαίων ως άνθρωπος από μακροθεν ο δαίμων, και ερχόμενος προς τον Γέροντα.

Ο Γέρων κατ' αρχας δεν εθεάτρισε την απατην του προσερχομένου· μόνον έλεγε από μέσα του εις τον λογισμόν του: -Κακώς ήλθες, αρχαίον κακόν, κλέπτη διάβολε, σκορπιέ με το δηλητήριο, αποστάτα της θείας δόξης, αντάρτη κακότροπε, κακοσήμαντε, παραχαραγμένε, παραμορφωμένε.

Καί όταν επλησίασε, του λέγει·

-Να γνωρίσης ότι παρεκάλεσα τον Θεόν, καθώς σου υπεσχέθην, και σε δέχεται εις μετάνοιαν, εάν όμως κάμης έργον αυτά που σου παραγγέλει δι' εμού ο κραταιός των Δυνάμεων Κύριος.

Λέγει ο δαίμων· -Καί ποία είναι αυτά που Αυτός μου ώρισε να κάμω;

Καί ο Γέρων είπε·

-Προστάζει ο Θεός να σταθής εις ένα τόπον ακίνητος επί τρία έτη βλέπων κατά ανατολάς και κραζων ημέρα και νύχτα αδιαλείπτως ανά εκατό φορές: «Ο Θεός ελέησον με το αρχαίον κακόν»· και πάλιν εκατό φορές· «Ο Θεός, ελεησόν με το βδέλυγμα της ερημώσεως»· και πάλιν εκατό φορές· «Ο Θεός, ελέησόν με την εσκοτισμενην απάτην». Συνεχώς επαναλαμβανόμενα αυτά ανά εκατό, το ένα μετά το άλλο, επί τρία έτη. Όταν τα κάμης αυτά καθώς πρέπει, θα δεχθή την μετάνοιάν σου και θα συναριθμηθής καθώς ήσουν εξ αρχής με τους Αγγέλους Αυτού.

Καθώς ήκουσεν αυτά ο Ζερέφερ αστραπιαίως απέβαλε το επίπλαστον του θρήνου προσωπίον του· έκαμε ένα δαιμονιώδη απαίσιον καγχασμόν εις τον αέρα, και είπε εις τον Γέροντα·

-Ω σαπρόγηρε, ελεεινέ και άθλιε, τρισάθλιε γέρον! Εάν εγώ ήθελα να αποκαλέσω τον εαυτόν μου βδέλυγμα και αρχαίον κακόν και εσκοτισμένην απάτην και εζοφωμένον και ανωφέλητον, από εύθυσ εξ αρχής θα είχα διαλέξει να το κάνω αυτό και θα εσωζόμουν αμέσως, από τότε.

Αλλά, τώρα εγώ, αρχαίον κακόν; Μη γένοιτο! Και πως είμαι αρχαίον κακόν; Τώρα μάλιστα που έχω γίνει τόσον θαυμαστός; και όλοι μου υποτάσσονται και με φοβούνται και με τρέμουν;

Τώρα εγώ να αποκαλέσω τον εαυτόν μου βδέλυγμα και απάτην και εζοκρωμένον και ανωφέλητον; Όχι, Γέρον! Όχι! Όχι!

Τώρα ιδίως που δεσπόζω όλων των αμαρτωλών, να γίνω διά της μετανοίας εγώ

ένα τίποτε, ένα παίγνιον, ένα ξεπεσμένο άβουλο ον; ένας δούλος ταπεινός, ελεεινός, ευτελής και αχρείος; Όχι, Γέρον! Όχι! Όχι! Ποτέ! ποτέ!

Αυτά είπε το ακάθαρτον πνεύμα και με ένα αλλόκοτον συριγμόν και αλαλαγμόν, έγινε άφαντον από προσώπου του Γέροντος.

Ο δε Γέρων, καθώς είδε και άκουσε αυτά εσύναξε τον εαυτόν του εις προσευχήν, ευχαριστών τω Θεώ από εμπειρίας και λέγων·

-Αληθώς είπας, Κύριε, ότι αρχαίον κακόν νέον αγαθόν δεν γίνεται!

Ως επίλογος

Αυτά, αγαπητοί δεν τα κοινολογώ απλώς και ως έτυχε, αλλά για να γνωρίσετε του Δεσπότου το πολύ και ανεκδιήγητον έλεος και την άπειρον Αυτού αγαθότητα. Διότι, εάν και τον διάβολον δέχεται μετανοούντα, πολύ περισσότερον τους ανθρώπους, υπέρ των οποίων το αίμα Του έχυσε, θα δεχθή επιστρέφοντας, εάν τον ικετεύσουν από καρδίας εν μετανοία με εξομολόγησιν και διόρθωσιν βίου, καθώς ορίζει η Αγία μας Ορθόδοξος του Χριστού Καθολική και Αποστολική Εκκλησία.

Βιβλιοθήκη Ελλήνων Πατέρων, τομ. 71ος

Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη»

Πηγή: askitikon.eu